„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater $1.50, Udlandet $2.00.
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M Andersen, Blair Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second klas matter.

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"
bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk der avertererer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det avertererede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Venezuela og vor nationale Værdighed.

Venezuela Spørgsmaalet er endelig bleven forelagt Kongressen. Ingen vil nægte, at den amerikanske Regering har været forsigtig, overvejende og taalmodig overfor Castro og hans Regering. Ingen vil bebrejde vor Regering for at have kastet sig ind i vedkommende Sager og Dissputter. Og videre kan ingen betvivle, at dersom en større Magt havde været involveret i slige Tvistemaal med U. S., vor Regering da vilde have vist kraftigere Optræden og mindre Taalmodighed. Det er Venezuelas ulige mindre Styrke, der har gjort, at vor Regering saa længe har taalte Castros Ringeagt. Det var værdigt for den større Magt imod den lille. Men stigt skal have en Ende. Vor nationale Værdighed tillader ikke, at vor Regering lader sig træde paa af den halvbarbariske Castro.

Det er yderst ubehageligt for en Stormagt at blive nødt til at gøre sin Ret gældende overfor en mindre, ubetydelig Magt. Der gives altid de, som vil mistyde en saadan Optræden. Men det er dog paa den anden Side klart som Dagen, at Svaghed aldrig kan eller bør bruges eller tages som Undskyldning for Uretfærdighed. Det kan derfor blive en Stormagts pinlige Pligt med Magt at hævde og gennemføre, hvad den anser for Ret, eller ogsaa maa den for bestandig lukke Øjet for, at hvad den anser for ligefrem Uretfærdighed ustraffet øves imod Personer og Korporationer, som har Krav paa dens Beskyttelse.

Minister Root er en dygtig Sagfører og en klartseende Statsmand, og han har gentagende Gange lagt vor gode Villie mod vore Nabostater i Central og Sydamerika for Dagen. Han har gjort sig Anstrængelse for at fjerne Mistanke og Fordomme og oprette et venskabeligt Forhold mellem Nationerne paa den vestlige Halvkugle. Og han har alvorlig overvejet enhver Indvending, som Venezuela er kommen frem med imod at lade Tvistighederne afgøre ved Voldgift. Men alt forgæves. Nu faar Kongressen handle med Castro.

Anna Goulds næste Forsøg.

Det er ikke længe, siden Pressen fortalte om Anna Goulds Hjemkomst efter at være skilt fra den franske Adelsmand Boni Castellane. I de sidste Dage har hendes Navn atter været fremme. Man har fortalt, at hendes Slægtninge i New York er ved at indvilge i hendes Giftermaal med De Sagan. I den Anledning skriver „Lincoln Evening News" følgende rammende Ord, som vi ikke godt kan nægte os den Fornøjelse at meddele.

„Og saa vil Anna Gould ægte en anden Franskmand og saaledes modbevise Ordsproget, at „brændt Barn vogter sig for Ilden." Denne Gang skal det være Bonis Søskendebarn, som han fornylig i Vredens Hede slog tre Gange over Haandledet. I Virkeligheden vedkommer det ikke os, om Anne Gould atter stikker sin Næse i Løkken, men Presassociationen har været saa flittig og vedholdende til at rette vor Opmærksomhed paa hendes Affærer, at vi ikke kan afholde os fra at fremkomme med nogle Tanker, der paatvinger sig os.

Vi betvivler ikke, at der findes mange Franskmænnd, som kunde blive gode Ægtemænd for amerikanske Piger, men de vil ikke findes i De Sagan eller Castellane Klassen, blandt Repræsentanterne for Frankrigs degenererede og lovløse Adel. Disse forlystelseslystende Lømler, hvis Ideer om Moral er paralel med deres Kærlighed til ærligt Arbejde, er en Skamplet for Adelsstanden. Deres fornemste Livsmaal er at spendere Penge, og for at faa dem er de villige til at udbytte deres Titler mod haardt fortjente amerikanske Dollars, naar som helst de er i Stand til at finde en rig amerikansk Pige (heiress), der vurderer sig selv saa lavt, at hun er villig til at „dower" (udstyre med Midler) en fremmed Lykkejæger med hendes personlige Ynde og hendes Penge.

Maaske vi gør for meget Væsen af denne Sag. Men — den amerikanske Pige, som er syg for og ønsker at gøre et saadant Bytte, hun fortjener, hvad hun er sikker paa at opnaa — Elendighed og Notoritet."

Kære Simon Bonde!

Ja, glædeligt Foraar! det siger jeg ogsaa. Og dermed mener jeg ikke alene at ønske dig glædeligt Foraar, men at udtale min Glæde over Foraaret og mit Ønske om, at Foraaret med det spirende Liv overalt i Naturen maa bringe rigtig megen Glæde til dødtyngende Sjæle.

Du maa ikke vente noget egentlig Svar paa dit Brev, men det satte mig til at tænke, til at filosofere, om du vil. Og saa tænkte jeg, det maaske kunde interessere dig at faa at vide, hvad jeg tænkte.

For det første fornøjede det mig hjerteligt, at de første Foraars-Frembrud derude i Naturen havde grebet dig saa dybt, saadan skudt Liv op i dig. Thi Livstegn og Livsbevægelser tiltaler mig altid, naar de da ikke er vilde.

Dernæst tænkte jeg: Ja, hvor var det godt, om der med Foraaret, med Livets Sejr over Døden ogsaa kunde blive Opstandelse og Liv i Menneskehjerterne, Liv i de mange unge Mennesker, som gaar omkring iblandt os uden at være opvakte og rigtig kende en Livsopgave.

Hvor vidt Naturens Foraar er stikket til at fremkalde Liv i Aandens Verden — derom tør jeg ikke rigtig udtale mig, eller retere, jeg tør ikke sige noget bestemt derom. Nok synes jeg, det skulde saa være, og min egen Erfaring siger det ikke imod. Foraaret har oplivende Indflydelse paa mig, og saa har det vist paa mange. Men alligevel — —

Ja, saa begynder jeg at filosofere, jer du; jeg tænker paa, at derude i Naturen er der Kraft, der er Produktionsevne i det fremspirende og fremvældende Liv. Og der gaar det med Naturnødvendighed, at Moder Jord gennem Livets Udfoldelse sætter Frugt. Rigtignok kan det blive en vild Frugt, Ukrudt, Tisler! Men Frugt bringer Livet, og om dets Udfoldelse ledes rigtig, bliver det ogsaa god Frugt. — Men derefter lægger Jorden sig ifølge Kredsløbet atter i Dvale.

Se, her standser jeg saa og tænker videre. Det Liv, der om Foraaret kommer frem i Menneskehjerterne, det slaar ofte ud i noget vildt noget, i „Tant og Flovser", som du siger. Derfor er det, jeg er tilbageholdende med at sige noget bestemt om Korrespondancen mellem Livet i Naturen og Livet i Aandens Verden. Blot dog at det Liv, Foraaret fremkalder i Menneskene, var som Spire og Knop med Evne til at sætte god Frugt! — og alligevel, Liv skal der jo da til, før der kan være Tale om Udvikling henimod at sætte Frugt.

Men min Tanke standser ikke her. Dersom vi skal tænke paa den ene Aarstids Indflydelse paa Menneskenaturen, saa maa vi jo tænke paa de andres Indflydelse med. Og da synes jeg, at vi kommer til daarlige Resultater. Det gaar godt med Foraar og Sommer, ja med Efteraaret, da man indhøster Frugterne, ogsaa. Men saa kommer Vinteren med sin Død og Kulde. Uh! Tanken derom er næsten nok til at gennemisne mig. Skulde vi Mennesker saa med denne Aarstid blive kolde, dvaske og døde! Her kommer jeg til at gyse over Sammenligningen.

Og ved du saa, hvad jeg videre tænker: — Vi Mennesker burde hellere sammenlignes med de „evigt grønne" Træer, dem, der saa understøgt møder os midt i Vinterkulden i „Juletræet"s Skikkelse, end med Aarsvæksters. Dette Træ er Naturens skønneste Billede paa et Menneskeliv. Gud ske Tak, at vi Mennesker har faaet et Liv, der kan overleve Vinterens Kulde, udfolde sig i Sommerens Solvarme og være evig grønt.

Min Tankes Resultat bliver da, at jeg spejder efter Foraar i Menneskehjerterne, Foraar med Spire- og Udviklingsevne, Evne til at sætte moden Frugt, Liv som det evig grønne Træs Liv, eller som der staar om et andet Træ: — — „som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt, og Bladene af Træet tjente til Folkenes Lægedom".

Din Ven
M. Mortensen.

Tale

ved Indsættelsen af den nye Bestyrer og Bestyrerinde paa Børnehjemmet i Wanpaca, Wis.

(Indsendt efter Opfordring.)

„Min Fader og Moder forlode mig; men Herren tager mig op." (Sal. 27, 10.)

Min Fader og Moder forlode mig, mig, siger Salmisten; det vil sige, de døde og gik ind i den store Evighed. Mange af Børnene paa vore Børnehjem kan gøre disse Davids Ord til deres. Døden har taget deres Fader eller Moder bort fra dem — opløst deres Hjem — lagt Bemod ind i deres lille Barnehjerte og Taarer i deres smaa Barneøjne. Ak, hvor kan Barnehjertet ikke klage sig, „naar Døden med sin Magt ved Sværd gør Skel imellem Ens. Aand, bortvifter Hjertets Varme og bærer den elskede Faders eller Moders Sjæl bort til det fjerne Land, den Sjæl som Barnet hang ved med inderlig Kærlighed, og kun det afkjølede, kolde Legeme er tilbage, hvis Mund ikke kan tale, hvis Øje ikke kan smile mere. Jeg taler i saa Henseende af Erfaring; thi ogsaa min Fader og Moder forlod mig, da jeg var et Barn.

Men saa føjer Salmisten saa trøstende til: „Men Herren tager mig op." Ja, Gud ske Lov, om Fader og Moder — de nærmeste — de kæreste blandt Mennesker, dør bort fra Barnet — Herren lever dog. Barnet kan dog synge: „Vor Fader i det høje, han lever!" Ja, og den, Gud sætter ene, han selv er mere nær. Herren tager de fader- og moderløse smaa op, det kan mange, mange af den bevidne. Det kan ogsaa jeg af Erfaring bevidne.

Herren har ogsaa taget disse fader- og moderløse smaa op, som findes paa vore Børnehjem. Det er Herren, der har beredt disse Hjem til dem, der har bevæget Menneskehjerter og Menneskehænder ved sin Aand og Kærlighed til at bygge disse Hjem, hvor de har det godt legemlig og aandelig, og hvor Herren paany hver Dag vil tage dem op i sin Favn og knytte dem med Kærlighedens fuldkomne Baand fastere og inderligere til sit Hjerte — det Baand, der skulde knytte dem til ham for hele Livet.

Børnene har ved deres Forældres Død mistet deres Hjem — Hjemmet blev brudt ned, da de døde, selv om Huset blev staaende. Thi hvor Fader og Moder er borte, der er ikke noget Hjem for et Barn. Det er Faders og Moders Liv i Gudsfrygt, i Kærlighed og Sandhed, som gør Huset til et Hjem for Barnet. Ak, men saa er der mange Huse, hvor der ikke er noget Hjem for Børnene, selv om Fader og Moder er levende ja desværre! Thi et Hjem er kun der, hvor Herren kan faa Lov til at tage Barnet op — tage det op i sin Favn hver Dag gennem Andagten i Hjemmet, gennem Guds Ord og Bøn, gennem en hellig Opdragelse i Tugt og Herrens Formaning — gennem Kærlighed og et godt Eksempel.

Herren tog først de smaa op i sin Favn i Daabens hellige Time, da han gav dem sin Velsignelse, Syndernes Forladelse, den Hellig Aands Gave, Livet i Gud.

Men Herren vil fremdeles hver Dag tage de smaa op i sin Favn for at give dem sin Velsignelse. Og der er mange Slags Velsignelse, Børnene trænger til fra Herren. Da Herren vandrede paa Jorden i Menneskeskikkelse — som en elskelig Frelser Jesus Kristus, da tog han de smaa Børn op i sin Favn og velsignede dem. Men Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja til evig Tid — han vil i Aanden komme og være vort Hjems Gæst hver Dag, naar vi indbyder ham — og give os de mange Slags Velsignelser, vi trænger til fra ham. Uden den kære Herre Jesus bliver Hjemmets Velsignelse borte og Opdragelsen forfejlet. I samme Grad, som Herren kan være med til alt i Hjemmet, og alt kan blive gjort i „Hjertets Enfoldighed og Tro" i hans Navn, i samme Grad bliver Hjemmet et virkeligt Hjem, hvor Herren løfter smaa og store op til sig. Naar vi har kaldt de Bygninger, som af Samfundet er bygget til de fader- og moderløse Smaa, Børnehjem og ikke Opdragelsesanstalter — da er Tanken dermed, at disse Steder skulde være Hjem for Børnene, som kommer der, og i nogen Maade erstatte de Hjem, som de havde, da deres Forældre levede, — et Hjem, hvor den gode Sæd kan blive saaet i Børnehjertets bløde Muldjord — hvor gode Eksempler kan blive set og hørt — hvor Børnene kan lære Kærlighed til det gode — ja det bedste — lære Lydighed overfor Gud og Mennesker, og hvorfra de kan tage gode Minder med sig ud i Livet. — Sker dette i nogen Maade — jeg siger i nogen Maade — thi til Fuldkommenhed vil det ikke ske, hverken paa vore Børnehjem eller i noget indet kristeligt Hjem — da kan Børnene sige med David: Min Fader og Moder forlod mig, men Herren tog mig op; thi da sker det visselig, at Herren Jesus løfter Børnene op paa sit Skød og lægger sine gennemborede, naglesaarede Hænder paa dem, og da vil de aldrig glemme, at de har haft et godt Hjem paa Jorden, der var en lille Afspejling af Himmelhjemmet — en lille Forgaard til Guds Rige. Vi stiller ikke større Fordringer til vore Børnehjem end til vore egne Hjem, ikke en Gang saa store; thi vi kommer i Hu, at jo flere Børn, der er at opdrage, des vanskeligere er det, især hvor det er Børn, som er kommen sammen fra saa forskellige Hjem — og med saa mange forskellige Karakteranlæg.

Vi føler godt Vanskeligheden og Ansvaret ved at opdrage vore egne Børn, og vi føler godt, hvor vanskeligt og ansvarsfuldt det maa være at gaa ind til en saadan Gerning som at være Bestyrer paa et Børnehjem, være som en Fader og Moder for de mange Børn, hvis Fader og Moder har forladt dem. Der trænges til megen Kærlighed, Visdom, Taalmodighked og Ydmyghed. — Det vil vi bede Herren om, at han vil give eder, som vi i Dag indsætter som Bestyrere her i Jesu Navn og overgiver Hjemmets Ledelse til, som Herren har givet det til hende, der har ledet Hjemmet saa velsignet og godt hidindtil — og som jeg herved paa Børnehjemsbestyrelsens Vegne og sikkert ogsaa paa Samfundets Vegne skal bringe en hjertelig Tak for det store og trofaste Arbejde, hun som Bestyrerinde af Hjemmet her sammen med sin Søn har gjort i de mange Aar. — Herren velsigne dem fremdeles. Gid den samme gode Aand maa raade her paa Hjemmet fremdeles. Og Herren velsigne eders Indgang og Arbejde her paa Hjemmet, eder, som jeg herved indsætter paa Børnehjemsbestyrelsens Vegne i Faderens og Sønnens og Hellig-Aandens Navn. Herren giver eder da Krafts-, Kærligheds- og Sindrigheds Aand, saa I maa kunne opdrage Børnene til Lydighed, Flid, Orden — og først og sidst til at elske deres Gud og Frelser.

Amen. J. Søe.

Vi store Børn.

(Af Beta.)

Følgende er en Munkefortælling fra det fjerde Aarhundrede. For hin gamle Tids barnlig-religiøse Gemytter kan den (samt de utallige andre Fortællinger af lignende Karakter) have haft sin Betydning. I vore Dage er Herrens Ord ikke dyrt i Landet. Og det samme gælder om al anden religiøs Litteratur. Derfor maatte man tro, at en saadan gammel from Fabel ikke fandt villige Øren. Men netop! Mangen en oprigtig Katolik i de nedre Samfundslag finder sig forunderlig tiltalt og opbygget ved den ogsaa unonsfunder.

„Dengang da Jesus blev født i Stalden, sang Hanen oppe paa sin Pind: „Kristus natus est"! (Kristus er født). Og Ravnen, som holdt til i Trætoppene udenfor, kvækkede: „Quando?" (hvornaar?). Dens nære Nabo, Kragen, svarede dertil: „Hac nocte" (denne Nat). Og derinde fra Stalden spørger nu Øksen: „Ubi?" (hvor?), hvortil Faaret brægende forkynder: „Bethlehem." Da stemte Æslet op med et kraftigt, langtrukket: Eamus!" (lad os gaa derhen!)"

Hvis man rigtig formaaede at sætte sig ind i denne længst henfarne Tids religiøse og sociale Forhold, saa man klart forstod, at i kristelig Henseende var den Tids Menneskebørn hele deres Liv, vilde man saare let forstaa, hvor barnligt-tillidsfuldt lyttende en saadan Tilhørerskare maatte hænge ved Fortællerens Læber, naar han og hele Flokken, Voksne, Børn og gamle, sad Kredsede om Aftenilden, og hvor velgørende det har maattet være for Sindene at følge en saadan simpel, enfoldig Historie — selv om de ogsaa — ligesom vi Børn hjemme, naar Bedstemoder fortalte — huskede hvert eneste Ord forud.

* * *

— — ja, naar Bedstemoder fortalte! Aa nej! saa langt vi naaede i Alder, saa vide vi fo'r over Sø og Land, vi hørte aldrig nogen eller noget, der kunde sammenlignes med gamle Bedstemoder og hendes Historier.

„Bedste, fortæl os den om Ulven, der skulde lære at spise Jordbær!"

Endnu lyder hendes kære, sprukne Røst i mit Øre, naar jeg, saadan som nu, sidder og tænker. Og der sad vi om Kakkelovnen, hvorfra Lysstrimer skinnede ud i Stuen gennem Træskjældet. Der sad vi og stirrede med store, undrende Øjne, snart paa hende, snart paa hinanden; snart ud, ud gennem alle Hindringer; ud i den vide Verden og efter dens mange uforstaaelige Ting.

Religionsundervisning.*)

Af
Martha Steinthal.

Det kan vel nok siges, at der i de sidste Aar er foregaaet en Forandring i Stemningen over for Spørgsmaalet om vort Lands Forsvar. Medens dette Spørgsmaal tidligere væsentlig betragtedes som en Partisag og mest var Genstand for teoretiske Debatter, er der en Følelse, der i de sidste Aar er ved at fortrænge alle Teorier og forhaabentlig alle Partistandpunkter, og det er Følelsen af den store Ulykke, der vilde ramme os alle, hvis det skete, at vort Folk gik til Grunde som selvstændigt Folk. Hvor stærk denne Stemning vil blive, og hvad Betydning den vil faa, det ved ingen; men naar jeg her gør opmærksom paa denne Udvikling, er det for at drage en Sammenligning mellem Spørgsmaalet om vort Lands Forsvar og et andet stort Spørgsmaal, der endnu ligger indenfor vor egen Bestemmelses Rækkevidde, og som vil have stor Betydning for vort Folks aandelige Bestaaen: Spørgsmaalet om Religionsundervisningens Bevarelse i den offentlige Skole.

Ogsaa her staar Teori over for Teori. Under Feltraabet „Religionen er en Privatsag" stormer Skarerne frem, understøttede af den radikale Kreds, der med „tyranisk Frisind" vil Kristendommen til Livs, og i Menigheden svækkes Forsvaret ved ideelle Teorier om „Frihed", ved Frygt for ikke at følge med „Udviklingen" og ved Forsøg paa ad teoretisk Vej at faa afgjort, hvilke Kvalifikationer en Religionslærer skal have. Men medens Teori opstilles imod Teori, er der nogle af os, der begynder at føle ligesom over for Fædrelandets Nød: „Hvad om det skete!" Hvad om al denne Teoretiseren gjorde de Kristne svage, saa at de blev overrumplede af Modstanderne, hvis Førere er maalbevidste og hvis Hær er lydig? Hvad om det blev til, at vi Danske blev et af de første af de ikke-romanske Folk til at indføre den religionsløse Skole, medens vi burde blive et af de allersidste, fordi den store Vanskelighed — Modsætningen mellem de forskellige Konfessioner —, som findes i de store Kulturlande, ikke findes hos os.

Det, der vilde ske, var, at Størstedelen af vort Folk vilde blive fremmedgjort for Religion og komme til at mangle den Basis for Moral, som Religion giver.

Størstedelen vilde blive fremmedgjort for Religion, for selv om mange kristne Hjem vilde overtage Religionsundervisningen, og selv om Menigheden vilde oprette mange Friskoler og maaske paa anden Maade tilbyde sin Hjælp, saa vilde dog Flertallets Børn søge den offentlige Skole og lade sig nøje med, hvad den gav; og disse Børn vilde blive fremmedgjorte for Religion, fordi deres religiøse Anlæg vilde blive forsømt. Det er vor Tids Ære, at disse Anlæg og deres Betydning for den enkelte og for Samfundsudviklingen er blevet draget frem. Det kan ikke længere skjules eller nægtes, at den religiøse Følelse har sin Plads i Sjælelivet, og at „de bedste Frugter af religiøs Erfaring er de bedste Ting, som Historien har at fremvise" (James). Men disse Anlæg skal plejes som alle andre Anlæg, skal have Næring i rette Tid, det vil sige, paa hvert Alderstrin den Næring, som de da trænger til. Der ligger i denne Sandhed et stort pædagogisk Krav til vor Undervisning; den skal give Barnet den religiøse Næring, det trænger til, og ikke fylde det med alle de Forestillinger, som det endnu ikke kan knytte nogle Følelser til. Fordi Tiden for de afgørende religiøse Oplevelser i Regelen ligger uden for Barnealderen, er det sikkert, at flere af de kristne Grundbegreber ligger uden for Barnets Forstaaelse, men lige saa sikkert er det, at der findes en bestemt Art af religiøs Følelse hos Barnet, og at det har afgørende Betydning for Fremtiden, om denne udvikles eller ej; det er vel ikke for ingenting, at Ordet „Barnetro" har den Klang, som det har, og at Barnesindets religiøse Betydning fremhæves saa stærkt i Ny Testamente.

Disse Anlæg skal næres, og i vore bibelske Fortællinger har vi en Næring, der netop passer til dem. Naar Børnene hører om Gud, der taler til Abraham og Samuel, om, hvorledes han beskærmer og styrer Josefs og Davids Liv, og om, hvorledes han „omgiver vor Sti og vort Leje og kender grant alle vore Veje", saa vækkes hos dem netop den Følelse af Forbindelse med Gud og Fortrøstning til ham, som er noget af det mest elementære i den religiøse Følelse. Naar de følger Jesusbarnet fra Hjemmet i Nazareth til hans Mandsgerning, hvor „han Storm og Hav bevang, mens Børnene leged' ham ved Barmen", hvor han opvækker Jairi Datter og Enkens Søn af Nain, medens han selv henter sin Kraft hos den Fader, i hvis Hænder han paa Korset overgiver sin Aand, saa faar de et Indtryk, som i opdragende Værdi ikke kan sammenlignes med noget som helst Indtryk, som nogen Oplysning kan give dem. Det ved ikke-kristne Pædagoger ogsaa godt, derfor vil de „referere" om Jesu Liv og hente Billeder fra hans Lære; men de fleste af os føler umiddelbart, at det ligger i disse Fortællingers Natur, at de skal tages paa Tro og Love, og at det at undervise om Religion er noget uendelig mindre værdifuldt end at undervise i Religion, det vil sige ud fra den Forudsætning, at de religiøse Værdier virkelig eksisterer. Det er kun under den Forudsætning, at der kan være Tale om Udvikling af de religiøse Følelser. —

*) Gads danske Magasin for Marts.